

Також перспективним напрямом є дослідження мови реклами в контексті культурних особливостей різних регіонів Польщі, оскільки мовні варіанти можуть суттєво змінюватися залежно від соціокультурних факторів. Це дозволить глибше зрозуміти механізми впливу реклами на різні групи населення та оптимізувати рекламні стратегії для різних цільових аудиторій. Паралельно в українських онлайн-ЗМІ спостерігається тенденція до використання англіцизмів завдяки їх комунікативній ефективності, стислості та відповідності сучасним трендам.

Список використаної літератури

1. Попова Н. В. Основи реклами : навчальний посібник / Н. В. Попова. – Х. : Видавництво «ВДЕЛЕ», 2016. – 145 с 2.
2. Теорія та історія реклами : навчально-методичний посібник/ Т 337 Укладачі Ю. А. Грушевська, Н. Р. Барабанова, О. М. Назаренко, Л. М. Писаренко. Одеса : Фенікс, 2019. 127 с.
3. Білоконенко Л. А. Основи рекламознавства : практикум. Кривий Ріг : КДПУ, 2020. 112 с.

Софія Марко,

Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка;

Науковий керівник: доктор філологічних наук, професор
Вільчинська Тетяна Пилипівна

САКРАЛЬНА ЛЕКСИКА В «ПОКАЯННИХ ПСАЛМАХ»

ДМИТРА ПАВЛИЧКА

Досліджувати сакральну лексику в наш час є дуже важливим, оскільки вона відображає духовні та релігійні традиції нашого народу. Відомо, що поширення релігійної лексики розпочалося ще з прийняття християнства (у 988р.). У наш час (XXI ст.) спостерігаємо активізацію дослідницького інтересу до неї. Це засвідчує і вживання різних термінопонять на її позначення, напр.: сакральна (Н. Піддубна, Т. Вільчинська, Н. Каторжник, В. Німчук), релігійна або богословська (О. Захарків, Н. Бабич), церковно-релігійна (Н. Пуряєва), конфесійна (Л. Шевченко, Л. Мацько) та ін.

Загалом сакральна лексика привертає увагу багатьох науковців, які аналізують її під різним кутом зору. Наприклад, М. Лесів, Т. Коць досліджували вживання такої лексики в публіцистиці, а Т. Вільчинська, О. Тележкіна, Н. Піддубна – у художній творчості.

Так, О. Тележкіна у статті «Конфесійна лексика в поетичному потрактуванні Дмитра Павличка» визначила та схарактеризувала семантично-стилістичні

особливості конфесійної лексики в поетичних творах автора. Ця робота є важливою, оскільки дозволяє глибше зрозуміти роль сакральної лексики у формуванні художнього мовлення. Окрім того, дослідниця констатує, що сакральна лексика може зазнавати різних змін і внаслідок цього входити не лише в богословський вжиток, а й у суспільний для передання певних думок та тверджень [2].

Метою запропонованої статті є дослідження сакральної лексики у творчості Дмитра Павличка, зокрема в його збірці «Покаянні псалми». Завдання полягає в тому, щоб виявити основні тематичні групи такої лексики та визначити особливості її вживання.

Спостереження на матеріалі «Покаянних псалмів» показали, що переважають такі групи слів, як:

1. Найменування, що стосуються Бога: Господь, Творець, Спаситель, Ісус, Пане Боже, Трійця християнська, Духовний отець, Месія, Син Божий, Всевишній, Христос, Милосердний, Великий Боже.

2. Назви учнів та прихильників Бога: апостоли, Юда, Святий Павло та Петро, Авраам, Давид, Агар, Мойсей, Єремія, Йова, Мати Божа, Лазар, Йоан (син Якова), Адам, Єва, Каїн, Магдалина, Свята Анна, Святий Юрій.

3. Сакральні географічні назви: Єрусалим, Вифлеєм, Галілея, Єрихон, Гетсиманський сад, Голгофа, Кана Галилейська, Едем, Ізраїль, Єгипет, земля Ханаану, Сіон, Йордан, Боже Царство.

Найперше варто зазначити те, що і в самій назві книги «Покаянні псалми» є сакральна лексика. Окрім того, виявлено заголовки віршів, які також відносяться до аналізованої лексики, як-от: «Мойсей», «Лазар», «Сказав Господь: «Я вас люблю й тому...», «Давид і Голіаф», «Пророцтво», «У Гетсиманському саду», «Я говорив: «Мій Творче, Де ти?» та ін.

Щодо вірша «Сказав Господь: «Я вас люблю й тому...», то в ньому Д. Павличко використав послання апостола Павла до євреїв 12:6: «Господь, кого любить, того він карає». Поет неодноразово послуговувався посланнями з Біблії як епіграфами до своїх поезій. Він це робив для того, щоб підсилити настрій творів.

Д. Павличко часто переносив події з життя Ісуса Христа на сьогодення. Наприклад, у вірші «Жид» автор посилює трагізм негативного впливу німців на українські землі, а особливо – народ. Поет використовує не лише назву церковного свята Різдво, а й також найменування героїв Різдвяних дійств та подій, як-от: Три Пастирі, Три Царі, Вертеп; місце дії порівнює з кошарою, тобто з локусом, де

народився Христос. Також виявлено чимало назв на позначення диявола та його слуг, наприклад: сатана, жид, смерть.

Великого та урочистого контексту набуває слово Воскресіння у вірші «Він – тут». Вказана лексема належить до групи назв свят і символізує надію – Воскресіння Христове. Згодом в поемі «Погоня» вона номінує батьківщину – Україну.

Загалом, сакральна лексика в поетиконі Д. Павличка є різноманітною та несе важливе функціональне навантаження. За спостереженнями О. Тележкіної, якщо вживання у вірші «У Шептицького» слова митрополит до 90 рр. тлумачилося як зневажливе, то після 90-х рр. минулого століття це слово означає «святий» [2, с. 95]. Тобто такі зміни стали можливими з проголошенням Незалежності України. Власне, з того часу сакральна лексика почала активно відновлюватися і вживатися, адже вона містить у собі великий оцінний потенціал. Дмитро Павличко широко використовував сакральну лексику у своїх поезіях, зокрема і в книзі «Покаянні псалми», бо розумів її значущість, прагнучи в такий спосіб звеличити Бога та його діяння, а також перенести картину біблійних страждань на український народ. Проведений аналіз дав змогу не лише поглибити уявлення про сакральну лексику у творчості поета, а й розширити відомості із цієї проблематики.

Список використаної літератури

1. Павличко Д. Покаянні псалми. Київ, 1994.
2. Тележкіна О. О. Конфесійна лексика в поетичному потрактуванні Дмитра Павличка. Лінгвістика : збірник наукових праць. Луганськ, 2012. № 1 (25). С. 93 – 98.

Мацелюх Тетяна,

Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка;

Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент
Заваринська Ірина Федорівна

ЛІНГВОКУЛЬТОРОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАГОЛОВКІВ ПОЛЬСЬКОЇ ПРЕСИ

Вважаємо доцільним думку В.Садівничого, який вважає, що заголовок - це найперша лексична одиниця, з якою зіштовхується читач, з котрої почерпне первинний компонент символів, подій та аналогій щодо поданої теми (1; с. 1).